

Joels Bog og den laodikeiske syvendedags adventistkirke - nummer fem

Hvor længe? Det femte segl

Jeff Pippenger

2025-12-07

Når „lyset for den tid gives“, bliver det enten „modtaget“ eller „forkastet“. Den adskillelse, som fuldbyrdes, når lyset indføres, er den evige evangeliums gerning, som ikke blot omfatter beseglingen af Guds folk, men også adskillelsen af hveden og ukrudtet. Den endelige prøve- og adskillellesproces begyndte den 11. september, da det profetiske spørgsmål lyder: „hvor længe?“ og det profetiske svar er: „indtil søndagsloven“. Den sidste omtale af symbolet „hvor længe“ findes i det femte segl i Johannes' Åbenbaring.

Og da han havde åbnet det femte segl, så jeg under alteret sjælene af dem, som var blevet dræbt for Guds ords skyld og for det vidnesbyrds skyld, som de holdt fast ved. Og de råbte med høj røst og sagde: Hvor længe, Herre, du hellige og sande, vil du undlade at dømme og hævne vort blod på dem, der bor på jorden?

Og der blev givet hver af dem hvide klæder; og det blev sagt til dem, at de endnu skulle hvile en kort tid, indtil også deres medtjenere og deres brødre, som skulle dræbes, ligesom de var blevet det, skulle være fuldtallige. Åbenbaringen 6:9–11.

Inspirationen henlægger svaret på spørgsmålet om „hvor længe“, stillet af „sjælene under alteret, dem som var blevet dræbt“, til fremtiden, når en anden gruppe af pavelige martyrer er fuldtalliggjort. Dette begynder ved søndagsloven, og af denne grund identificerer Søster White Åbenbaringens attende kapitel som opfyldelsen af den anden gruppe af martyrer. Der er to „røster“ i de første fem vers; den første røst markerer 9/11, og den anden røst kalder mænd og kvinder ud af Babylon ved søndagsloven. Søster White identificerer symbolet „hvor længe“ i det femte segl med de første fem vers i Åbenbaringen atten for at skitsere perioden fra 9/11 til søndagsloven. Fokus er ikke på adskillelsen og beseglingen af Guds folk, men på dommen over pavedømmet for mordet på fortidens martyrer og på de martyrer under søndagslovskrisen, som udgør den anden gruppe af pavelige martyrer.

„Da det femte segl blev åbnet, så Johannes Åbenbareren i et syn under alteret skaren af dem, som blev dræbt for Guds ords og Jesu Kristi vidnesbyrds skyld. Derefter fulgte de scener, der er beskrevet i Åbenbaringen 18, hvor de, som er trofaste og sande, kaldes ud fra Babylon. [Åbenbaringen 18,1–5 citeret.]“ Manuscript Releases, bind 20, 14.

I det andet afsnit, hvor hun identificerer martyrerne under det femte segl og den fremtidige og anden gruppe martyrer, som fuldendes under søndagslovskrisen, siger hun, at disse scener „ville være i en periode i fremtiden.“ De to røster i Åbenbaringen atten repræsenterer „perioden i fremtiden.“ Den første røst i begyndelsen ved 9/11 og den anden røst ved søndagsloven.

“Og da han åbnede det femte segl, så jeg under alteret sjælene af dem, som var blevet dræbt for Guds ords skyld og for det vidnesbyrds skyld, som de holdt fast ved; og de råbte med høj røst og sagde: Hvor længe, Herre, hellige og sande, vil du undlade at dømme og hævne vort blod på dem, der bor på jorden? Og der blev givet hver enkelt af dem hvide klæder [De blev erklæret rene og hellige]; og der blev sagt til dem, at de endnu skulle hvile en kort tid, indtil også deres medtjenere og deres brødre, som skulle dræbes ligesom de, var fuldtallige’ [Åbenbaringen 6:9–11]. Her blev der for Johannes fremstillet scener, som ikke var virkelighed dengang, men som ville indtræffe i en fremtidig tidsperiode.

„Åbenbaringen 8,1–4 citeret.“ Manuscript Releases, bind 20, 197.

Søster White forbinder opfyldelsen af dannelsen af den anden gruppe martyrer med fremtiden, og i det andet afsnit citerer hun Åbenbaringen 18:1–5, som identificerer en røst i de første tre vers og en anden røst i vers fire og fem. Den første røst markerer 9/11, da New Yorks store bygninger styrtede sammen, og den anden røst er søndagsloven, når Guds anden hjord kaldes ud af Babylon. I det andet afsnit henviser hun til Åbenbaringen kapitel otte og de første fire vers, som identificerer åbningen af det syvende segl, når gløder fra alteret kastes til jorden, hvilket stemmer overens med pinse, da ild kom fra himlen og oplyste disciplene, ligesom Elias’ tolv sten blev oplyst, og som det blev fremstillet ved tunger som af ild over disciplene.

Hvor længe? Zakarias & Johannes

Hvor længe er et profetisk symbol på tidsperioden fra 11. september frem til søndagsloven, som er blevet forudbilledliggjort i beretningen om Karmels Bjerg, i milleritternes historie fra 1840 til 1844, i Moses’ historie fra den ottende til den tiende plage, i de under den femte segls martyrer vidnesbyrd, og i Zakarias stilles spørgsmålet: „Hvor længe“ skulle der gå, før Gud forbarmede sig over Jerusalem, som havde været i Babylon i halvfjerds år.

Da svarede Herrens engel og sagde: Herre Zebaoth, hvor længe vil du undlade at forbarme dig over Jerusalem og over Judas byer, som du har været vred på i disse halvfjerds år?

Og Herren svarede englen, som talte med mig, med gode ord og trøstende ord.

Da sagde englen, som talte med mig, til mig: Råb og sig: Så siger Hæskarers Herre: Jeg nærer en stor nidkærhed for Jerusalem og for Zion. Og jeg er stærkt fortørnet over de hedningefolk, som lever i tryghed; for jeg var kun lidet vred, men de hjalp med til at fremme ulykken. Derfor siger Herren således: Jeg er vendt tilbage til Jerusalem med barmhjertighed; mit hus skal bygges i den, siger Hæskarers Herre, og en målesnor skal udspændes over Jerusalem. Råb igen og sig: Så siger Hæskarers Herre: Mine byer skal endnu brede sig ud ved velstand; og Herren skal endnu trøste Zion og skal endnu udvælge Jerusalem. Zakarias 1:12–17.

Søster White sidestiller direkte Zakarias’ “halvfjerds år” (syvti år), i hvilke det bogstavelige gamle Israel var i trældom under det bogstavelige Babylon, med de et tusind to hundrede og tres år fra 538 til 1798, i hvilke det åndelige Israel (de kristne) var i trældom under det åndelige Babylon (romersk-katolicismen).

„Guds menighed på jorden var i sandhed i fangenskab i denne lange periode med ubarmhjertig forfølgelse, ligesom Israels børn blev holdt fangne i Babylon under eksilet.“ Prophets and Kings, 714.

I 1798, ved afslutningen af de tolv hundrede og tres år, ankom det første af tre budskaber, som i Åbenbaringen fjorten fremstilles som engle. Det andet ankom den 19. april 1844 og det tredje den 22. oktober 1844. Den historie, der symboliseres ved spørgsmålet: »hvor længe«, strækker sig fra 11/9 til søndagsloven, og denne tidsperiode blev forbilledliggjort ved adventismens begyndelse i Milleritbevægelsen fra den 11. august 1840 til den 22. oktober 1844. Denne periode fremstilles symbolsk af Johannes Åbenbareren i kapitel ti, når Johannes spiser den lille bog, som var sød i hans mund, men blev bitter i hans mave.

Og den røst, som jeg hørte fra himmelen, talte atter til mig og sagde: Gå hen og tag den lille bog, som er åben i hånden på engelen, der står på havet og på jorden. Og jeg gik hen til engelen og sagde til ham: Giv mig den lille bog. Og han sagde til mig: Tag den og æd den; og den skal gøre din bug bitter, men i din mund skal den være sød som honning. Og jeg tog den lille bog af engelens hånd og åd den; og i min mund var den sød som honning; og så snart jeg havde ædt den, blev min bug bitter.

Og han sagde til mig: Du skal igen profetere om mange folk og nationer og tungemål og konger. Åbenbaringen 10,8–11.

Den historie, som Johannes illustrerer, er fremstillet ved den bog, der blev ædt, for det at æde den repræsenterede, at milleritterne kom til at forstå budskabet og deres erfaring med at forkynde dette budskab. Når Johannes således umiddelbart efter, at denne historie er fremstillet, får at vide, at han igen må profetere, er den profeteren, der hermed identificeres, historien fra 1840 til 1844. Johannes får at vide, at milleritternes historie fra 1840 til 1844 gentages i adventismens afslutningshistorie. Så snart Johannes får at vide, at han igen må profetere, får han besked om at måle templet.

Og der blev givet mig et rør, ligesom en stav; og engelen stod og sagde: Stå op og mål Guds tempel og alteret og dem, som tilbeder deri. Men forgården, som er uden for templet, skal du lade ude og ikke måle; thi den er givet til hedningerne, og den hellige stad skal de nedtræde i to og fyrretyve måneder. Åbenbaringen 11:1, 2.

Det arbejde, der blev givet adventismen efter den 22. oktober 1844, blev af Johannes fremstillet som at måle eller bygge templet, i overensstemmelse med det løfte, der fremsættes i Zakarias om, at „en målesnor igen skulle udstrækkes over Jerusalem“—for Herren ville „atter udvælge Jerusalem“. Den historie, der fremstilles ved adventismens begyndelse med den filadelfiske bevægelse i den milleritiske adventisme, gentages ved adventismens afslutning med den filadelfiske bevægelse blandt de hundrede og fireogfyrre tusind. Ved den store skuffelse den 22. oktober 1844 begyndte en tidsperiode, fremstillet som „dagene med den syvende engels røst“.

Men i den syvende engels røsts dage, når han skal til at basune, skal Guds hemmelighed fuldbyrdes, sådan som han har forkyndt det for sine tjenere, profeterne. Åbenbaringen 10:7.

Budskabet var sødt for milleritterne, da den islamiske tidsprofeti om det andet ve blev opfyldt netop, som milleritterne på forhånd havde forudsagt, inden den 11. august 1840. Budskabet blev bittært i maven ved den store skuffelse den 22. oktober 1844. Så snart Johannes er færdig med at fremstille historien fra 1840 til 1844, får han at vide, at han må gøre nøjagtig det samme (profetere) igen. Dernæst får han befaling om at måle Jerusalem, og når han gør det, bringer han sig i overensstemmelse med Zakarias' profeti om, at Herren udvælger Jerusalem. Fra den 22. oktober 1844 og fremefter fremstilles den profetiske historie som „dagene med den syvende engels røst“. „Dagene“ i den syvende engels budskab (røst) (det tredje ve) betegner et tidsrum, hvor Kristi guddommelighed permanent skulle forenes med den menneskelighed, som skulle være de hundrede og fireogfyrre tusinde. Dette værk blev forsinket ved oprøret i 1863, og den 11. september begyndte den syvende engels basun (det tredje ve) at lyde på ny.

I den hellige historie udvalgte Herren Jerusalem til at lade sit navn bo der, og hans „navn“ er hans karakter. Jerusalem og Zion omtales af Zakarias, når han siger: „Jeg er nidkær for Jerusalem og for Zion med stor nidkærhed“, og derefter: „Herren skal atter trøste Zion og skal atter udvælge Jerusalem.“ Zion trøstes, når det modtager Helligånden, som er „Trøsteren“. Helligåndens trøst begyndte ved 9/11 i overensstemmelse med, at Kristus åndede på disciplene efter sin nedstigning fra mødet med Faderen efter sin opstandelse. Helligåndens manifestation blev stærkt forøget ved pinse. Den tid begyndte med, at førstegrødeofferet blev oprejst, og den endte med pinsens førstegrødeoffer, da hele verden derpå hørte budskabet.

Trøst, ja trøst mit folk, siger jeres Gud. Tal trøstende til Jerusalem, og råb til hende, at hendes strid er til ende, at hendes misgerning er forladt; thi hun har modtaget af Herrens hånd dobbelt for alle sine synder. Esajas 41,1-2.

De hundrede og fireogfyrre tusind besegles, når „deres misgerning er sonet“. Dette finder sted lige før søndagsloven, idet de ophøjes som det pinsemæssige førstegrødeoffer, mens de modtager Helligåndens udgydelse uden mål, således som disciplene blev forbilledligt fremstillet ved pinsefesten. Regnens bestænkelse, som begyndte den 11. september, bliver til en fuld udgydelse ved søndagsloven. I historien fra førstegrødeofferet den 11. september til førstegrødeofferet ved søndagsloven, når de hundrede og fireogfyrre tusind besegles og beredes som et offer til at blive ophøjet som et banner fra søndagsloven indtil nådetidens afslutning. Denne historie fremstilles ved de første tre vers i Åbenbaringen atten, som forkynder Babylons fald, hvilket er det bibelske symbol, der repræsenterer en „fordobling“.

Og efter dette så jeg en anden engel stige ned fra himlen; han havde stor magt, og jorden blev oplyst af hans herlighed. Og han råbte med vældig røst og sagde: Faldet, faldet er Babylon den store, og det er blevet et tilholdssted for dæmoner og et skjul for enhver uren ånd og et bur for enhver uren og afskyelig fugl. For alle folkeslag har drukket af hendes utugts vredes vin, og jordens konger har drevet utugt med hende, og jordens købmænd er blevet rige ved overfloden af hendes vellyst. Åbenbaringen 18:1-3.

Gennem hele Skriften repræsenterer en fordobling af vendinger eller ord den fuldkomne opfyldelse af Babylons fald i de sidste dage. Det er Alpha og Omegas kendetegn, han som altid fremstiller enden på en ting ved begyndelsen på en ting. Babylons to fald fremstilles som Nimrod og

Belsazzar. Nimrod var begyndelsen på Babylon, da det ganske enkelt var Babel. Nimrods fald repræsenterede Belsazzars fald, og den anden engels budskab og englen i Åbenbaringen attens budskab er, at Nimrods fald ved Babylons begyndelse repræsenterede Belsazzars fald ved enden, for Alpha og Omega fremstiller altid enden på en ting ved begyndelsen på en ting.

Nimrods tårn blev styrtet som et symbol på hans fald, og han foregreb De To Tårnes fald den 11. september. Belsazzars fald var skriften på væggen, som markerede afslutningen på Babylons halvfjerdsårige herredømme som det første rige i Bibelens profeti, og således foregriber det De Forenede Staters fald ved afslutningen af Esajas treogtyves symbolske »halvfjerds år, efter én konges dage«, der repræsenterer De Forenede Staters historie fra 1798 indtil søndagsloven. Belsazzars skrift på væggen repræsenterer det tidspunkt, hvor skillevæggen mellem kirke og stat falder ved søndagsloven, hvilket netop er det punkt, hvor det sjette rige i Bibelens profeti ender, ligesom Belsazzar blev dræbt netop den samme nat. Håndskriften på væggen er den skrevne lov, som omstyrter skillevæggen mellem kirke og stat i forfatningen.

Den »historie«, som er fremstillet fra 11. september frem til søndagsloven og derefter til menneskets nådetids afslutning og de syv sidste plager, er den historiske periode, som i Guds ord symboliseres ved en fordobling af vendinger eller ord. I denne periode udgydes Helligånden, begyndende med en overøsning fra 11. september frem til søndagsloven og derefter den fulde udgydelse. Helligånden er af Kristus blevet fremstillet som »Talsmanden«, som, når han kom, ville vise Guds folk alle ting.

Men Talsmanden, Helligånden, som Faderen vil sende i mit navn, han skal lære jer alle ting og minde jer om alle de ting, som jeg har sagt til jer. Johannes 14,26.

Helligånden meddeles de hundrede og fireogfyrre tusind gennem den »gyldne olie«, som også er »regnen«, og som også er »Talsmanden«. Når Helligånden fremstilles som »Talsmanden«, angiver det en særlig åbenbaring af Helligånden.

Guds folk har altid været i besiddelse af Helligånden, når de har opfyldt evangeliets krav; men i tider med ægte hellig vækkelse, »som i fordums år«, hvor der gives en særlig åbenbarelse af Helligånden til et fælles legeme, fremstilles Helligånden som Trøsteren. Endnu vigtigere er det, at det fælles legemes erindring bliver øvet af Trøsteren, idet han »minder dem om alt«. Dette bekræfter, at de mennesker, der deltager i åbenbarelsen, har den ægte erfaring, for Helligånden tager del i deres sinds virksomhed, idet han øver indflydelse på tankeprocessen, når han »minder jer om alt«.

Den menneskelige hukommelse udgør sammen med de øvrige bestanddele såsom dømmekraft, intelligens, fornuft og samvittighed menneskets højere natur, som apostlen Paulus betegner som „sindet“. Den højere natur er enten det kødelige sind eller Kristi sind.

For det kødelige sind er fjendskab mod Gud; thi det underordner sig ikke Guds lov, og det kan det heller ikke. Romerbrevet 8,7.

For hvem har kendt Herrens sind, så at han skulle kunne belære ham? Men vi har Kristi sind. 1 Korintherbrev 2,16.

Den lavere natur, eller kødet, består af de nervemæssige, følelsesmæssige og hormonelle systemer, som er knyttet til sanserne, der er „sjælens veje“. Den højere natur er bestemt til at herske over den lavere og fremstilles derfor som fæstningen, og fæstningen er bestandig under angreb fra sanserne (den lavere natur), og angrebene rettes mod fæstningen gennem de veje, der fører ind i fæstningen. Inden i den højere naturs fæstning findes et kommandocenter, eller det, som Søster White kalder citadellet. Citadellet er Det Allerhelligste i helligdommen, som er opdelt i to grundlæggende afdelinger. Forgården er kødet, eller den lavere natur, og for at komme ind i forgården eller også for at føre blodet ind i Det Hellige, måtte man passere gennem et forhæng eller et slør. Forgården afgrænses i begge ender af forhængene.

ad en ny og levende vej, som han har indviet for os gennem forhænget, det vil sige sit kød.
Hebræerne 10,20.

Helligdommen er opdelt i to dele: forgården og helligdommen. Helligdommen er igen opdelt i to dele, således som den højere natur også er det. Den højere natur opdeles i to områder. Det ene af disse områder fremstilles som det hellige, og det andet som det Allerhelligste. Det hellige repræsenterer de mentale aktiviteter, der er nødvendige for, at mennesket kan fungere, men det Allerhelligste er det område, hvor Gud og mennesket mødes. Det Allerhelligste er Guds tronsal, og de, som er omvendt, er sat i himmelske steder med Kristus.

Og har oprejst os med ham og sat os med ham i de himmelske regioner i Kristus Jesus.
Efeserne 2,6.

Verset er hentet fra et afsnit, hvor Jesus flere vers forinden, men absolut i den samme tankegang, sidder i de himmelske regioner, ligesom også hans folk gør.

Som han udviste i Kristus, da han oprejste ham fra de døde og satte ham ved sin højre hånd i den himmelske verden. Efeserne 1,20.

Kristus og hans folk sidder sammen i Det Allerhelligste. Kristus blev oprejst og satte sig derefter i de himmelske steder, og hans folk oprejses og sættes i tronsalen i Det Allerhelligste. Paulus fastslår, at de, som oprejses i vers seks, er blevet oprejst fra synd i det foregående vers.

Selv da vi var døde i synder, gjorde han os levende sammen med Kristus (af nåde er I frelst), og han oprejste os sammen med ham og satte os med ham i de himmelske steder i Kristus Jesus. Efeserne 1:5, 6.

Den fuldkomne opfyldelse af passagen fra Efeserbrevet er de to vidner i Åbenbaringen elleve, elleve, som oprejses fra de døde og derefter tages op til himlen som et banner—men også for at blive sat i de himmelske regioner. I det Allerhelligste repræsenterer de to vidner menneskeheden i selve Guds nærvær, og deres retfærdiggørelse for at være sat dér er det tegn, som hver af dem besidder. Dette tegn er Guds segl, og Guds segl repræsenterer, at mennesket er blevet ét med det guddommelige, og dette segl fremstilles ved den kendsgerning, at Talsmanden, som er Helligånden, tager bolig i det Allerhelligste i 'deres' højere natur. Det Allerhelligste er Guds tronsal, hvor det guddommelige og det menneskelige er forenet, og det repræsenterer det menneskelige tempel, hvis højere natur omfatter et Allerhelligste, hvor både guddommelighed og

menneskelighed sidder sammen.

Udgydelsen af „Trøsteren“ er beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusinde, og den markerer en forandring i frelseshistorien; thi på det tidspunkt forvandles kirken fra den stridende kirke til den sejrende kirke. På det tidspunkt forandres den fra det laodikeiske budskab for de hundrede og fireogfyrre tusinde til det filadelfiske budskab for de hundrede og fireogfyrre tusinde. På det tidspunkt forandres den fra den syvende kirkes erfaring til den sjette kirkes erfaring, og den sjette kirke var milleritterne. Et profetisk kendetegn ved Filadelfia, den sjette kirke, således som den blev opfyldt ved milleritbevægelsen, er, at den aldrig var en kirke. Den var kun en bevægelse helt frem til 1856, da begge White'erne identificerede bevægelsen som laodikeisk. Syv år senere blev den lovformelige kirke dannet.

Den frelsesmæssige forandring ved søndagsloven blev forebilledligt skildret ved den frelsesmæssige forandring på pinsedagen, som markerede Kristi indsættelse som ypperstepræst.

“Pinseudgydelsen var Himlens kundgørelse om, at Forløserens indsættelse var fuldbyrdet. I overensstemmelse med sit løfte havde Han sendt Helligånden fra himlen til sine efterfølgere som et tegn på, at Han som præst og konge havde modtaget al myndighed i himlen og på jorden og var den Salvede over sit folk.” The Acts of the Apostles, s. 38.

Når silde regn bliver udgydt uden mål over de hundrede og fireogfyrre tusinde ved søndagsloven, vil det være „Himlens meddelelse“ om, at den stridende menighed er ophørt, og den triumferende menighed er kommet. Kristi indsættelse ved pinsen i helligdommen hist oppe er et forbillede på salvelsen af de hundrede og fireogfyrre tusinde ved søndagsloven.

Den „pinsebevægelses“-udgydelse, der identificerede Kristus som den Salvede, repræsenterede Hans salvelse i indvielsesceremonien i himlen, men Han var også blevet salvet ved sin dåb. Hans dåb (9/11) frem til Pinse (søndagsloven) fremstilles også igen tre og et halvt år efter Hans dåb ved Hans faktiske død, begravelse og opstandelse (førstegrødens fest). 9/11 er derfor fremstillet både ved Hans dåb og også ved Hans opstandelse. Hans symbolske opstandelse og Hans bogstavelige opstandelse markerer begyndelsen på to profetiske linjer, som hver ender ved Pinse. Begge historiske forløb begynder med opstandelsen af førstegrødeofferet.

Men nu er Kristus opstået fra de døde og er blevet førstegrøden af dem, som er hensovede. For eftersom døden kom ved et menneske, kom også de dødes opstandelse ved et menneske. For ligesom alle dør i Adam, således skal også alle levendegøres i Kristus. Men enhver i sin egen orden: Kristus som førstegrøden; derefter de, som hører Kristus til, ved hans komme. 1 Korintherbrev 15:20–23.

Kristus er førstegrødeofferet ved sin opstandelse og markerer begyndelsen på „pinsetiden“, som afsluttes med Pinsefestens førstegrødeoffer. Kristi opstandelse er byggen, og hveden er de, som „derefter“ „hører Kristus til ved hans komme“. De, som kommer „derefter“ i forhold til Kristi opstandelse, er „de, der hører Kristus til ved hans komme“, og repræsenterer således den endelige indsamling af trofaste sjæle ved verdens ende, således som dette fremstilles ved de tre tusind sjæle, der blev samlet ved pinse.

Verset omtaler også opstandelsen i relation til døden. Døden begyndte med Adam og kommer over alle mennesker, men det sker „i“ „orden“. I Apostlenes Gerninger beretter Peter, at da Joels bog dengang blev opfyldt, skulle mennesker sende deres synder forud til dommen, for at de måtte blive udsløttet, når vederkvælgelsens tider kom fra Trøsterens nærværelse. Kristus så på det tidspunkt ikke i dommens bøger for at udslutte synden, for dommen lå over atten hundrede år ude i fremtiden.

Henvisningen til »hver mand i sit eget hold« begynder med Adam og identificerer således dommen over de døde fra Adam og fremad, indtil vederkvælgelsens tider indtræffer. Når den sildige regn kommer, overgår dommen fra de døde til de levende. I den tidsperiode, som verset fremstiller (fra Kristi opstandelse indtil pinse), fra byggets førstegrøde indtil hvedens førstegrøde, falder regnen under dommen over de levende, og mens regnen falder, adskiller det budskab, som regnen repræsenterer, hveden fra rajgræsset. Ved søndagsloven, som er pinse, er hveden ikke længere blandet med rajgræs, og hvedens førstegrødeoffer i form af to svingebrød løftes op.

Renselsesprocessen fra 9/11 indtil søndagsloven er også fremstillet i Malakias 3, når Pagtens Engel renses og også lutrer levitterne, og det gør Han ved »ild«. »Ild« er et symbol på et budskab, således som det er fremstillet ved ildtungerne på pinsedagen. I den historie, der er under overvejelse, skulle adskillelsen af de to klasser, som frembringer de hundrede og fireogfyrre tusind, der er de to svingebrød, repræsenteret ved pinsens førstegrøde, være gennemført, for de var det eneste offer, der omfattede et sindbillede på synd.

De to skuebrød var syrede, og surdej er et symbol på synd. Denne surdej blev tilintetgjort i ovnens ild, sådan som det fremstilles ved Pagtens Budbringes rensende ild. Esajas identificerer i kapitel syvogtyve en strid, som begynder ved 11. september, og som han kalder „østenvindens dag“. Afsnittet lærer, at det er gennem striden, at Israels synder soves. „Striden“ står mellem det sande budskab om den sildige regn og alle de andre falske budskaber om den sildige regn, som findes. Et budskab er „ild“, og „ild“ er det, som Pagtens Budbringer benytter til at rense og lutre. Striden om budskabet om den sildige regn fjerner surdejen fra pinseførstegrøde-hvedeofferet, som løftes op ved søndagsloven. De hundrede og fireogfyrre tusinde er pinseførstegrøde-hvedeofferet, som sejrer ved hans blods retfærdiggørelse og helliggørelsen af deres vidnesbyrd; for selv om det er Ordet, der helliggør, sker det kun, når ordet fremføres som et budskab. Forkyndelsen af budskabet gør det muligt for de hundrede og fireogfyrre tusinde at leve, og forkyndelsen af et falskt budskab om den sildige regn frembringer død.

Og de overvandt ham ved Lammets blod og ved deres vidnesbyrds ord; og de elskede ikke deres liv indtil døden. Åbenbaringen 12,11.

De hundrede og fireogfyrre tusind følger Kristus i at sejre, således som Han sejrede, for profetisk følger de Kristus.

Det er disse, som ikke har besmittet sig med kvinder; thi de er jomfruer. Det er disse, som følger Lammet, hvorhen det går. Disse er købt fri blandt mennesker som en førstegrøde for Gud og for Lammet. Åbenbaringen 14,4.

Her i vers fire i Åbenbaringen fjorten identificeres de hundrede fireogfyrre tusinde som „førstegrøde“. De identificeres også som „jomfruer“, og inspirationen har underrettet os om, at lignelsen om de ti jomfruer i Matthæus femogtyve illustrerer adventfolkets erfaring. Ikke alene er de „jomfruer“, de er ikke „besmittet med kvinder“, for den prøvelses- og udskillelsesproces, som frembragte de hundrede fireogfyrre tusinde, frembragte en sondring mellem de hundrede fireogfyrre tusinde og „alle“ de falske religioner. „Disse“ følger Lammet, hvorhen det går, og som førstegrødeofre må de følge Kristus i hans død, begravelse og opstandelse.

I Åbenbaringen, kapitel elleve, vers elleve, bliver de to vidner, som skal ophøjes som et bannertegn, først dræbt, og derefter bliver de efter tre og en halv dag oprejst som en førstegrødeoffer, således som Kristus var det. Det førstegrødeoffer, som var og er Kristus, indbefattede, at pagtens blod blev udgydt for at genløse dem, som var blevet bankerotte med en laodikeisk erfaring. I ét vers, (vers fire), fremstilles hele denne korte sammenfatning af de forskellige linjer af profetisk lys, der er forbundet med de hundrede og fireogfyrre tusind. Og det fremstilles i Åbenbaringen 144 ved Palmonis hånd, den underfulde talsætter. En fordobling i Skriften repræsenterer historien om silregnen, og silregnen er det sted og den tid, hvor Trøsteren udgydes over Guds folk.

Hvor herlige er på bjergene hans fødder, som bringer godt budskab, som forkynder fred; som bringer godt budskab om det gode, som forkynder frelse; som siger til Zion: Din Gud regerer! Dine vægtere skal opløfte røsten; med røsten skal de sammen synge; thi de skal se øje til øje, når Herren bringer Zion tilbage. Bryd ud i jubel, syng sammen, I Jerusalems øde steder; thi Herren har trøstet sit folk, han har genløst Jerusalem. Herren har blotlagt sin hellige arm for alle nationers øjne; og alle jordens ender skal se vor Guds frelse. Drag bort, drag bort, gå ud derfra, rør ikke ved noget urent; gå ud fra hendes midte; vær rene, I som bærer Herrens kar. Esajas 52:7–11.

Zion H6726 er det samme som H6725, hvilket betyder „følelsen af iøjnefaldendehed; en monumental eller vejledende søjle: – tegn, titel, vejviser.“ Zion er et symbol på fanen for de hundrede fireogfyrre tusind, og i afsnittet har de allerede modtaget sildigregnen, for de har allerede forkyndt og fremført fredens gode budskab. Lige så specifikt for dette forhold er, at de ser „øje til øje“, hvilket repræsenterer disciplene ved Pinedagen, for de ti dage forud for Pinedagen repræsenterer en periode med forening. Herren „har“ (hvilket repræsenterer datid) allerede udvirket tre ting for dem, som bringer godt budskab. Han har „trøstet sit folk“, „genløst Jerusalem“ og „blottet sin hellige arm for alle nationernes øjne.“

Han „trøstede“ sit folk ved 11. september og markerede dermed begyndelsen på den prøvelsesproces i Malakias' tredje kapitel, som afsluttes ved søndagsloven, når Han løfter førstegrødeofrenes banner, således som det er fremstillet ved at „blotte sin hellige arm for alle nationernes øjne“. Han trøster, genløser og ophøjer de et hundrede og fireogfyrre tusinde. Ved 11. september trøster Han og påbegynder renselsesprocessen, hvorved Han genløser sit folk og derpå ophøjer dem som et banner, eller som Malakias siger: „så Judas og Jerusalems afgrødeoffer kan være Herren til behag“, „som i fordums dage.“

Og han skal sidde som den, der smelter og renser sølv; og han skal rense Levis sønner og lutre dem som guld og sølv, for at de kan frembære et offer til Herren i retfærdighed. Da skal Judas og Jerusalems offer være Herren til behag, som i fordums dage og som i tidligere år. Malakias 3:3, 4.

Vi vil afslutte vore betragtninger over «hvor længe» i den næste artikel.

“‘Han har sin kasteskovl i sin hånd, og han vil rense sin tærskelplads til bunds og samle sin hvede i laden.’ Mattæus 3,12. Dette var en af renselsens tider. Ved sandhedens ord blev avnerne skilt fra hveden. Fordi de var for forfængelige og selvretfærdige til at modtage irettesættelse, for verdenselskende til at tage imod et liv i ydmyghed, vendte mange sig bort fra Jesus. Mange gør stadig det samme. Sjæle prøves i dag, ligesom disse disciple blev det i synagogen i Kapernaum. Når sandheden bringes hjem til hjertet, ser de, at deres liv ikke er i overensstemmelse med Guds vilje. De ser nødvendigheden af en fuldstændig forandring i sig selv; men de er ikke villige til at påtage sig det selvfor nægtende arbejde. Derfor bliver de vrede, når deres synder afdækkes. De går bort forargede, ligesom disciplene forlod Jesus, idet de knurrede: ‘Dette ord er hårdt; hvem kan høre det?’” Jesu liv, 392.